

Комитет по култура, наука, образование и медии

Защитата на медийната свобода в Европа

Докладчик: г-н Гвозден Сречко ФЛЕГО, Хърватска, група на социалистите

Доклад относно обстановката

Подготвен от г-н Уилям Хорсли, специален представител на Асоциацията на европейските журналисти по въпросите на медийната свобода

Въведение

1. Този доклад описва най-сериозните нарушения на медийната свобода и независимост за периода декември 2012 г. – юни 2014 г. Специално внимание е отделено на действия, които застрашават безопасността на журналисти. Терминът сериозни нарушения включва физическо насилие и сплашване, съдебен и административен тормоз, който може да доведе до арест и затвор, както и до прогонване на журналисти или принуждаване под страх за собствена им сигурност и тази на близките им да се откажат от материал, по който работят или като цяло от насоката, в която действат. Провалът на властите да създадат и подържат среда на сигурност, която позволява на журналистите да изпълняват своите задачи, е тясно свързан с по-общите проблеми, които се наблюдават, във връзка с прилагането на закона, прозрачното правителство, съдебната система и върховенството на закона. Всички тези въпроси имат отрицателни последици за условията за провеждане на свободни и честни избори, както и други форми на демократично участие в управлението на населението.

2. Специално внимание ще бъде отделено на случаи от особено важност и теми, идентифицирани като основно безпокойство в Резолюция 1920 (2013) на ПАСЕ, касаеща ситуацията на медийната свобода в Европа. Докладът отбелязва и подобренията в националното законодателство и практика, усилията на държавите да повишат нивото на независимост и професионална ефективност на правоприлагащите органи, както и да се борят срещу безнаказаността по отношение на престъпления срещу журналисти.

3. Неуспехите на държавата да изпълни своите задължения относно безопасността на журналистите са често свързани с употребата на правителствена сила за блокирането на медийни разследвания за корупция, престъпност и сериозни нарушения на човешките права. Като последица, в някои части на Европа насоченото насилие срещу журналисти и криминализацията на журналистическата дейност се превръщат в норма. Комитетът на министрите в своя Декларация от 30.04.2014 г. признава, че журналистите и всички други медийни дейци са изправени пред засилващи се атаки и натиск поради тяхната работа и че недостатъчните усилия на държавните власти да раздадат правосъдие на виновните води до отглеждането на „култура на безнаказаност”. От изключителна важност е, че Декларацията обявява спектъра на медийните дейци за разширен значително поради новите форми медии в дигиталния свят. Отбелязват се като застрашени също и други лица, които допринасят към информирането на обществото или извършват журналистическа дейност в придатък на професионалните журналисти.

Контекстът на скорошните събития

4. След анексацията на Крим от Руската федерация през Март 2014 г. въоръжени конфликти и беззаконие доведоха до широко разпространени нарушения на човешките права на територията на Украйна, включително стотици физически атаки срещу журналисти и ширеща се директна цензура. Ситуацията накара Генералния секретар на Съвета на Европа, в своя първи доклад относно Състоянието на човешките права, демокрацията и думата на закона в Европа през Май 2014 г., да каже, че Европа се изправя пред най-сериозната криза на човешките права след края на Студената война. Той заключи, че заплахите за медийната свобода са сред основните предизвикателства за демокрацията в настоящето.

5. Медийните индикатори на Парламентарната асамблея в една демокрация (Резолюция 1636 (2008)) са полезен гид към основната закрила, от която има нужда независимата журналистика, за да процъфтява. Този гид се състои от 27 индикатори, включващи необходимостта законите да пазят и охраняват медийната независимост, премахването на специална защита на обществените фигури в сферата на клеветата и обидата, превенцията на всички форми на политическо вмешателство в медиите и медийната саморегулация.

6. През Януари 2010 г. Препоръка 1897 (2010) на Парламентарната асамблея прикани Генералния секретар на Съвета на Европа да установи система на редовно събиране, анализиране и разпространение на информация за нарушенията на медийната свобода в рамките на Съвета на Европа. Четири години по-късно, държавите-членки обявиха своята подкрепа за действия в синхрон с това предложение на ПАСЕ. Твърди се, че доказателства за големи нарушения или заплахи и относно необходимите защитни мерки трябва да се изпращат редовно на вниманието на правителствата и парламентите на държавите-членки.

7. Декларацията на Комитета на министрите подчертава основната отговорност на националните правителства, като ги приканва да преразглеждат редовно техният ангажимент и позитивните им задължения да предпазват журналисти и други медийни служители от заплахи, а също и да прекратят безнаказаността. Декларацията подкрепя създаването на интернет базирана платформа, която да публикува възможни нарушения на чл. 10 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ) (свобода на изразяване) при тяхното възникване, както и да съблюдава приемането на инструменти, които да подсиgurят защитата на това право. В допълнение, Генералният секретар предложи специален механизъм за мониторинг с възможност за скоростна реакция на спешни

случаи, целяща да предотврати нарушения на чл. 10 и чл. 11 от ЕКПЧ (свобода на сдружаването).

8. Налице е повишено международно внимание към важността на опазването на сигурността на журналистите. Тази важност произлиза от тяхната роля в търсенето на отчетност и прозрачност от името на обществото. В частност, през декември 2013 г. Общото събрание на ООН прие Резолюция относно безопасността на журналистите и въпросът с безнаказаността. Тя приканва държавите да въведат широк кръг мерки за закрила, както в своята законодателна дейност, така и в своята практика с цел предотвратяване на насилието срещу журналисти и медийни сътрудници, както и да се осигурят ефективни разследвания в подобни случаи. Следва да се отбележи, че Резолюцията обявява 2 ноември за международен ден на борбата с безнаказаността на престъпленията срещу журналисти. През март 2014 г. Съветът за човешки права на ООН прие Резолюция за подкрепа за човешките права в контекста на мирни протести. Тя приканва държавите да отдадат специално внимание на безопасността на журналистите и медийните сътрудници с оглед на тяхната специфична роля и уязвимост.

9. От 2012 г. насам, ООН работи за въвеждането на своя План за действие по отношение на сигурността на журналисти и проблемите на безнаказаността, който включва участието на редица агенции на ООН, държави, неправителствени организации и медийни организации. Планът за действие се обявява за и търси положителен принос от страна на Съвета на Европа и други регионални организации.

Смъртни случаи на журналисти

10. През последните две години в Европа поне 12 журналисти и медийни сътрудници са загинали в следствие на тяхната работа. Шест от смъртните случаи са в Русия, а други шест, включително на един член на телевизионен екип и един фиксър са в Украйна.

11. На 07 юли 2012 г., Александър Ходжински, разследващ репортер, е намушкан до смърт в Иркутск, Русия. Местен заместник-кмет е обвинен за убийството. Възможна връзка с журналистическата работа на г-н Ходжински в изобличаването на местната корупция не е установена в съда.

12. На 05 декември 2012 г., Казбек Гекиев, телевизионен водещ в Общоруската държавна телевизионна и радио компания, е застрелян в Налчик, Северно-кавказката република Кабардино-Балкария. Комитетът по закрила на журналисти

докладва, че няколко други журналисти от същата компания са напуснали работните си места след получаване на заплахи.

13. На 08 април 2013 г., Михаил Бекетов, бивш главен редактор на вестник Химкинская правда, умира в следствие на травми, причинени по време на брутално нападение пред неговия дом в Москва през 2008 г. Тази атака го оставя с тежки мозъчни травми и сериозна степен на инвалидност.

14. На 18 май 2013 г., Николай Потапов е застрелян в Страврополски регион на Западна Русия. Международният медиен институт свързва смъртта на г-н Потапов с неговите разкрития на корупционни практики на местни официални лица, публикувани в локален вестник.

15. На 09 юли 2013 г., Ахмеднаби Ахмеднабиев, заместник редактор на вестник Ново дело, е застрелян в своята кола близо до Махачкала, столицата на Дегестан. Преди да бъде убит Ахмеднабиев получава заплахи и оцелява след опит за убийство през януари.

16. На 16 декември 2013 г., Аркадий Ландер, бивш редкатор на вестник Местная в Сочи, умира от усложнения във връзка с тежки травми, включително спукан череп, които получава при нанесен му жесток побой от неустановени нападатели през 2010 г. Г-н Ландер заявява своята твърда убеденост, че нападението се дължи и е свързано с журналистическата му работа.

17. На 05 април 2014 г., Василий Сержиенко, журналист в местния вестник Надросия и член на дясната партия Свобода, е намерен мъртъв в близост до своя дом в Корсун-Шевчековский, Централна Украйна. Той е отвлечен пред дома си един ден преди това. По тялото му има следи от изтезание.

18. На 24 май 2014 г., Андреа Рокели, италиански фотожурналист, чиято работа е публикувана в издания като Newsweek и Le Monde, е убит при атака с минохвъргачка в Славянск, Източна Украйна.

19. На 24 май 2014 г., Андрей Миронов, руски активист за човешки права, който работи като преводач и фиксър на Рокели, също загива в резултат от нападението в Славянск.

20. На 19 февруари 2014 г., Вячеслав Веремий, кореспондент на вестник Вести, умира в Киев от тежките травми, които получава на предната вечер, когато той и

негов колега – Олексий Лимаренко, са атакувани и пребити от неидентифицирани маскирани мъже.

21. На 17 юни 2014 г., Игор Корнелюк, репортер в Общоруската държавна телевизионна и радио компания, и Антон Волошин, член на същия телевизионен екип, са убити от артилерийски и минохвъргачен огън близо до Луганск, Източна Украйна.

Безнаказаност

21. Безнаказаността в случаите на престъпления срещу журналисти е разпозната като основен фактор, окуражаващ и възпроизвеждащ актове на насилие и убийства на представители на гилдията. Сред неразрешените случаи в страните от Съвета на Европа са:

22. Елмар Хюсейнов, основател и редактор на списание Монитор, е застрелян в своя апартамент в Баку през 2005 г.

23. Хрант Динк, управляващ редактор на турско-арменския ежеседмичник Агос, е прострелян и умира в Истанбул през 2007 г. Той получава редица смъртни заплахи от тюркски националисти. Няколко души, включително стрелецът, са обвинени във връзка с убийството, но обществени лица, включително членове на службите за сигурност, подозирани в съучастие в престъплението или препятстване на разследването се измъкват безнаказано. През 2010 г. Европейският съд за правата на човека намира Турция виновна за нарушение на Европейската конвенция за правата на човека поради провала на страната да защити живота и свободата на изразяване на журналистите в страната, както и поради нарушение на правото им на ефективно разследване.

24. Дада Вуяшинович, репортер в списание, отразяващо Балканските войни и организираната престъпност на полуострова, е открит мъртъв в апартамента си в Белград през 1994 г.

25. Милан Пантич от сръбския вестник Вечерни новости е пребит до смърт с бухалка на влизане в блока, в който живее, в сръбския град Ягодина. Това се случва през 2001 г. Преди този момент той е получавал заплахи поради материалите си за корупцията и престъпността в страната.

26. Душко Йованович, главен редактор на вестник Дан в Черна гора, е застрелян, напускайки своя офис в Подгорица, през май 2004 г. Той също е

получавал смъртни заплахи. Обвинение е повдигнато срещу физическия извършител, но не и срещу поръчителите.

27. Георгий Гонгадзе, редактор в Украинская правда, отвлечен и убит в Украйна през 2000 г. През 2013 г. след сериозни забавяния и провали в съдебното разследване, осъдени в решение на Европейския съд за правата на човека, бившият полицейски началник Алексей Пукач е обвинен в убийство. Подозренията, че убийството е поръчано от високопоставена политическа фигура и правосъдие тепърва следва да бъде раздадено, остават.

28. Отново в Украйна, никакъв прогрес не бе постигнат в разследването на изчезването и заподозряното убийство на журналиста Васил Клементиев, редактор на вестник Нови стил, за последно видян по време на изпълнение на задача в източния град Харков през 2010 г. Подозренията са, че той е убит поради репортажите си относно корупционни практики в местната полиция.

Разследвания, довели до повдигане на обвинение или до присъда в де факто нерешени случаи

29. През юни 2014 г. в Сърбия четирима бивши офицери от службите за държавна сигурност, ведно с бившия началник на службите за сигурност – Радомир Маркович, са обвинени в убийството на Славко Чурувия, издател и редактор на вестник Дневни телеграф. Г-н Чурувия е застрелян пред апартамента си в Белград през април 1999 г. Фондация Славко Чурувия, основана от членове на семейството му, твърди, че прокуратурата е длъжна да разбули „тъмните връзки между политиката и престъпността“, които стоят зад това убийство. През 2013 г., сръбското правителство сформира Комисията за разследване на неразрешени случаи на убийства на журналисти. Тя има правомощия да разпитва настоящи и бивши официални лица с цел да разкрие прикрити връзки и организации и да спомогне виновните да бъдат изправени пред съд. Комисията е оглавена от водещ разследващ журналист – Веран Матич.

30. През декември 2013 г. руски бизнесмен е осъден от московски съд на седем години затвор за подбудителство към убийство. Случая касае смъртта на журналиста Игор Домников от Новая газета през 2000 г. Г-н Домников е нарочен поради разследващите материали, които пише относно действията на корумпирани официални лица в Липецк, Западна Русия. През 2007 г. петима души, членове на криминална група, са намерени за виновни и осъдени за това убийство.

Проблеми от особена тревожност в Украйна, Русия, Турция и Азарбейджан

Украйна

31. В Украйна забележителна вълна от насилие срещу журналисти и медийни организации съпътства политическата революция дори и след март 2014 г. [...] В този конфликт стотици хора загинаха и бяха ранени, а още по-голяма група – вътрешно разселени. На 03 април Комитета на министрите заяви, че незаконният референдум от 16 март 2014 г. и последвалата анексия на Крим от Русия не може по никакъв начин да съставлява предпоставка за промяна в статута на Крим.

32. На 05 май докладът на Генералния секретар на Съвета на Европа относно състоянието на човешките права, описва кризата в Украйна като кореняща се в липсата на проверки и баланси, каквито една свободно функционираща журналистика и работещо правителство биха могли да осигурят. Това, вкупом с отсъствието на независима съдебна система, допуска корупцията и злоупотребата с власт да остане неадресирана, което от своя страна генерира „недоверие, социални вълнения и в крайна сметка - революция“.

33. Между месец януари и 05 юни 2014 г., Украинският институт за масова информация (УИМИ) е документирал 236 физически атаки над членове на медии, включително 40 случая на отвличания или незаконно задържане на журналисти, както и редица атаки на офиси на медии в източна Украйна и Крим. През 2013 г. УИМИ документира 101 атаки, от които 48 са през месец декември.

34. На 02 март 2014 г. около 30 маскирани лица нахлуват и за кратко окупират Центъра за разследваща журналистика в Симферопол, Крим. В дните преди и след непризнатия референдум в Крим от 16 март са наблюдавани редица физически посегателства над медийни служители, както и случаи на тормоз и конфискация на оборудване. Атаките са насочени, както срещу персонал на регионални медии като Inter, STB, 5 Channel, така и срещу медии като CNN, AP Television News. Журналистите на свободна практика също са потърпевши. Наземния сигнал на украинските телевизионни станции в Крим като Inter, Briz, 1+1, 5 channel, 1st National и STB е отрязан и заменен с руските канали NTV, 1st channel, Rossiya 24, Rossiya RTR, TNT и Zvezda.

35. Оттогава насам, представители на мейнстрийм украински медии са изправени пред засилена враждебност и сериозен риск от нападение или незаконно задържане при отразяване на събитията в Крим. На 11 май Олег Сенцов, кинорежисьор, е арестуван под обвинение в тероризъм. На 12 май 2014 г. доклад, публикуван от Организацията за сигурност и сътрудничество в Европа (ОССЕ), по

отношение на току-що приключилата мисия на организацията в Украйна с фокус върху човешките права, представя доказателства за систематично сплашване на журналисти и про-Майдан активисти из цяла Източна Украйна. Това често се случва със съучастието на местните власти. Много от актовете на насилие се свързват с опитите на сепаратисти и проруски милиции да установят независима местна администрация в Източна Украйна и да осуетят президентските избори на 25 май.

36. Четириима журналисти са ранени при атака над демонстратори в подкрепа на Майдана, състояла се в Луганск на 09 март 2014 г. На следващия ден анти-Майдан групи нахлуват в частната телевизионна станция IRTA TV поради обвинения, че същата е излъчвала кадри от нападението от предния ден. Сред украинските медийни служители, които са отвлечани или държани като заложници, са Юрий Лелиавски от телевизия ZIK и Серхий Шаповал, журналист от уебсайта Volyn Post. Г-н Шаповал е задържан за три седмици и разпитван в Славянск. Твърди се, че ток е пускан по тялото му, дланите му срязани. Принуден е да направи изявление пред камера, че отвлеклите го хора са невъоръжени и неагресивни.

37. Саймън Островски, американски репортер за Vice News, е отвлечен на 21 април 2014 г. и държан в преодължение на три дни от про-руския самопровъзгласил се кмет на Славянск – Вячеслав Пономарев [...]

38. Мисията на ОССЕ съобщава за сведения от местни хора, че голяма част от анти-Майдан демонстраторите в източните и южните региони на Украйна са превозени до там от другаде и възнаградени за участието си.

39. През май 2014 г. много национални или регионални украински телевизионни канали са отрязани в Източна Украйна. Списъкът включва 1+1, Inter, STB, TVi, 112Ukraine, Channel 5, Novy Kanal, ICTV, ТЕТ и Ukraina. По същия начин други местни телевизионни канали са затворени в осем различни града в източните региони. В началото на юни много други медии в източната част на страната като Donetsk News, Donbass и Vecherniy Donetsk са затворени вследствие на заплахи и изисквания за промяна на редакционното съдържание от въоръжени и агресивни проруски групи. Десетки украински журналисти са принудени да напуснат района или да изоставят домовете си, за да се спасят от надигащата се враждебност и насилие от страна на милитантските групировки. Последните седмици пък активно са възпрепятствани да навлязат на територията на Украйна и да работят, като някои от тях дори са задържани от властите.

40. Марат Сейченко и Олег Сидякин, работещи за руската телевизионна станция LifeNews, са арестувани от украинските въоръжени сили на 18 май 2014 г. край Краматорск, където са снимали действия на проруските бунтовници. Закарани са до Киев, разпитвани от украинските служби за сигурност, след което обвинени в помагачество на тероризъм. Седмица по-късно са изпратени обратно в Русия след намеса на ООН и ОССЕ.

41. Някои връзки от Русия към Украйна също са били спрени след като украинските власти са изискали от операторите да спрат предаването на няколко руски телевизионни канала. В това число: Rossiya 24, ORT, RTR Planeta и MTV-Mir. Цитират се причини, коренящи се в националната сигурност.

42. На 06 март 2014 г. в свое изявление Украинският институт за масова информация (УИМИ), Telekritika и независими медийни експерти обясняват подробно за „подвеждащи и манипулативни репортажи“ и активна пропаганда в руските медии (в това число четири ТВ канала, две водещи информационни агенции, вестници и др.) във връзка със събитията в Украйна. В становището се твърди, че аргументите на руското правителство за разполагането на военни части в Крим са базирани на фалшив снимков и видео материал. Въпросният телевизионен репортаж е показан по телевизия Russia One. На него се вижда как руски военен е убит по време на престрелка в Министерския съвет в Симферопол, Крим. По-късни анализи на материала показват, че сцената, описана в руския телевизионен материал като масирано въоръжено нападение над политици, избрани в Крим, е малък по мащаб епизод и събитията не са се случили по начина, по който са описани. В други случаи снимков материал и писмени репортажи, твърдящи за големи бройки рускоговорящи, бягащи отвъд границите на Украйна от притеснения за тяхната сигурност, по-късно се оказват неверни; в някои случаи изображенията, които са използвани са взети от архивни ленти, документиращи събития в места, грешно свързани със събитията в Украйна.

43. Мисията на ОССЕ в Украйна наблюдава и докладва за пропаганда в медиите, която допринася сериозно за влошаването на ситуацията с оглед на сигурността на жителите на засегнатите региони. Подобни медийни фалшификации, особено когато са свързани с повтарящата се употреба на обиден и клеветящ език в контекста на въоръжен конфликт, съдържащ елементи на вътрешнообщностен диспут, биха могли дори да бъдат считани за език на омразата или подбудителство към насилие. Големият брой подобни случаи, поставен в рамките на честите атаки срещу журналисти в някои части на Украйна, повдига въпроси относно равнището на политическа намеса в редакторските политики на някои руски медии. Особено видни са тези практики с оглед на насъбраните

доказателства на официални възбрани и тормоз, насочен към руски медии. Това изглежда лимитира възможностите на руските граждани да получат неполяризирана и критична информация относно национални и международни дела.

44. Докладът на ОССЕ също отбелязва твърдения за изкривяване на факти, направени от местни хора, интервюирани в Източна Украйна. ОССЕ обявява за особено притеснително, че опитите да се контрира пропагандата са се изродили в налагането на ограничения на медиите от украинските власти.

45. На 19 март 2014 г. група хора, включваща член на парламента от украинската партия „Свобода“, нахлуват в офисите на държавната медия в Киев, нападат изпълняващия длъжността президент, обвинявайки го, че излъчва анти-украинско съдържание. Същият е принуден да подпише своята оставка. Натрапниците заснемат инцидента и сами публикуват видеото онлайн. Бързо е инициатирано официално разследване.

46. През последните седмици и украинските, и руските власти в Крим след незаконната си анексация се опитаха да откажат достъп на журналисти. Между 20 и 24 май, в дните непосредствено преди президентските избори, поне на пет телевизионни екипа и пет журналисти е отказан достъп до Украйна, включително репортери от радио станции Московско ехо и Комерсант.

47. По време на т.нар. Евромайдан протести на Киевския площад „Майдан“ (Независимост), за периода ноември 2013 г. до смяната на правителството в Украйна през февруари, редица журналисти претърпяват нападения и сериозни травми, причинени от службите за сигурност, както и от организирани проправителствени протестиращи. Това се случва не само в Киев, но и на други места из страната.

48. Край Киев, на 25 декември 2013 г., група мъже преследват разследващия журналист Татяна Чорновол, извличат я от колата ѝ и брутално я пребиват, причинявайки сътресение и тежки рани по лицето и други части на тялото. През нощта на 18-19 февруари 2014 г., с достигането на критичния момент на политическата криза, Институтът по медийно право документира 46 ранени медийни служители за едно денонощие. Украинският институт по медийно право твърди, че службите за сигурност са стреляли с гумени куршуми, целейки се в главите на медийни представители на Майдана. В резултат на тези им действия, 7 души губят зрението в едното си око.

49. Комисарят по човешки права на Съвета на Европа, след посещение в Украйна през февруари 2014 г., също докладва за травми по главите на

журналисти, които показват целенасочена стрелба в тази зона от службите за сигурност. Институтът по медийно право отбелязва, че службите за сигурност не са зачели професионалния статус на журналистите, носещи жилетки, ясно, идентифициращи ги като членове на пресата.

50. След смяната на правителството в Киев, на 17 април, парламентът прие закон, целящ да трансформира държавната телекомуникационна система в обществен радио и телевизионен предавател под името Национална публична телекомуникационна компания на Украйна. Тя следва да е независима от известното политическо влияние от миналото. Правителството обеща подобрена отчетност и прозрачност относно случаите на атаки срещу журналисти, както и край на цензурата. Водещи неправителствени организации, включително Институтът за медийно право, предложиха техни кандидати, които да влязат в основния медиен регулатор – Националният съвет за телевизия и радио.

Руската федерация

51. Независимите журналисти и медии в Русия страдат от повишаващи се заплахи за тяхната сигурност и безопасност през последните две години поради затвърждаващият се климат на безнаказаност по отношение на атаки срещу журналисти, както и строгото прилагане на закони относно свобода на изразяване, мирни протести и Интернет. Тук трябва да се добавят и потисническите административни и политически мерки, оказващи натиск над журналисти и медийни организации.

52. Провалът да се раздаде правосъдие на тези, които са отговорни за многото неразрешени случаи на убийства на журналисти от последните години, продължава да подкопава доверието в независимостта и ефективността на руската съдебна система. Не се наблюдава никакъв напредък по отношение на раздаването на правосъдие на отговорните лица за убийството през 2004 г. на Пол Клебников, основател и редактор на Форбс Русия и убийството в Чечня през 2009 г. на Наталия Естемирова, журналист и бележит член на организацията за човешки права „Мемориал“.

53. През 2014 г., осем години след убийството на журналиста от Новая Газета Анна Политковская през октомври 2006 г., 5 души са обвинени и осъдени на продължителен затвор. Въпреки това поръчителите и умовете зад това деяние все още не са изправени пред съда. По-ранен процес срещу извършителите пропада поради липсата на доказателства от страна на обвинението. През декември 2012 г., пенсиониран полицейски полковник-лейтанант Дмитри Павлюченко също е

обвинен и осъден на 11 години затвор. При все това, множество критики са отправяни към съдебните власти заради това, че се съгласяват на споразумение с обвиняемия, за когото се твърди, че вероятно е спомогнал прикриването на самоличността на истинските поръчители на престъплението.

54. Провалът на правителството да накаже множеството официални лица, които извършват нарушения подхранва усещането за безнаказаност, особено с оглед на нападенията над журналисти. Комитетът за закрила на журналисти поставя Русия под номер 10 (единствената европейска страна в списъка) в своя Глобален индекс на безнаказаността 2014 г.. Индексът изброява страните, където убийството на журналисти е най-вероятно да не бъде наказано.

55. В своята Резолюция 1920 (2013) Парламентарната асамблея прикани руските власти да разследват с нужното внимание и задълбоченост случаят на Сергей Магнитски, адвокатът, който умира от малтретиране и пълно пренебрегване на нуждите му по време на арест през 2009 г. Г-н Магнитски търсеше да изобличи корупцията във властта в Русия. Неговият арест, предполагащото насилие, упражнено върху него, и смъртта му в затвора са достатъчно силни факти да откажат други като него, които биха помислили да изобличат злоупотребата с власт. Съветникът по човешки права на руският президент сам призна, че г-н Магнитски вероятно е бил пребит до смърт в затвора и въпреки това през март 2013 г. Федералният разследващ комитет спира разследването на неговата смърт, тъй като не намира доказателство за криминално деяние.

56. Независими критични журналисти често са обект на атаки в Русия. Голяма част от тези атаки идват от страна на полицията или службите за сигурност – в това число редица произволни арести. През 2013 г. Фондация „Гласност” докладва за 63 физически атаки срещу журналисти, както и за 24 преследвания, 34 заплахи с насилие и 19 случая на журналисти, освободени от работа поради критични репортажи. Примерите за тежки нападения включват бруталния побой от 1 април 2013 г. на Андрей Челноков, лидер на Журналистически съюз Новосибирск. Г-н Челноков е бил в неизвестност за десет дни преди да бъде намерен със сътресение, счупени ребра и счупен нос. Арести не последват.

57. На 22 октомври 2013 г., журналистът Сергей Резник е атакуван в Ростов-на-Дон от двама неидентифицирани мъже, носещи бейзболни бухалки. Г-н Резник претърпява контузии по гърба и главата. Атаката следва публикуването в блог на материал, с който Сергей Резник обвинява съдия в корупция. Журналистът е по-късно разследван и му е повдигнато обвинение за обида на длъжностно лице и подкуп. По тези обвинения е и осъден.

58. Руските власти си служат с прекомерно рестриктивни закони, за да ограничат свободата на изразяване и обществените протести. През юни 2012 г. нов анти-протестен закон драматично увеличи глобите за тези, които участват в публични протести. В случай, че тези протести не се подчиняват на някои много стриктни условия, максималната глоба е завишена на 300,000 рубли (около 9000 щатски долара) – което е повече от една средна годишна заплата. През 2013 г. президентът Путин обяви забрана за демонстрации в Сочи по време на Зимните олимпийски игри от началото на 2014 г.

59. Руският закон от 2012 г. по отношение на неправителствените организации, които получават чуждо финансиране и имат политическа активност е сурово прилаган към много независими граждански организации, играещи жизненоважна роля в насърчаването на отворен обществен дебат на теми от публичен интерес в страната. Законът доведе то множество дела срещу тези групи, които отказаха да се регистрират като „чужди агенти”. Някои организации бяха принудени да прекратят работа, а стотици други бяха подложени на детайлни проверки. През 2013 г. групата Голос, занимаваща се с мониторинг на избори, е глобена с 10,000 щатски долара заради отказа си да се регистрира като чужд агент.

60. Руският закон относно екстремизма въвежда изключително широко понятие за екстремизъм и дава на съдилищата правомощия да затворят всяка медийна организация, позволила си да наруши закона. Право на обжалване не е предвидено. Държавната регулаторна агенция – Роскомнадзор, редовно издава предупреждения към вестници и уебсайтове. Две предупреждения в една година водят до затваряне. Следователно самото съществуване на такова драконовско законодателство е вероятно да доведе до самоцензура.

61. През февруари 2014 г. влезе в сила нов закон за достъпа до Интернет. Той предоставя на правителството по-големи правомощия да блокира уебсайтове. През март 2013 г. сайтът на Гари Каспаров и други независими уебсайтове са блокирани. Роскомнадзор казва, че същите са прибавени към регистъра със забранено съдържание по молба на прокуратурата поради призив за участие в неоторизирани масови прояви. Блогът на активиста срещу корупция и известна фигура от опозицията, Алексей Навални, също е блокиран. През май президентът Путин подписа допълнение към закона, изискващо от блогъри с повече от 3000 последователи да се регистрират като частни медии, което ги прави субект на регулации, присъщи за големи медии.

62. През 2013 г. бяха приети още няколко закона, които допълнително ограничават свободата на изразяване и публичния дискурс: „закон за пропагандата” срещу обществени прояви на подкрепа за ЛГБТ групи; закон срещу обидата на религиозна основа и закон, криминализиращ сепаратизма в Русия, предвиждащ затвор до 5 години като максимална мярка.

63. През последните месеци руското правителство и негови съюзници допълнително затегнаха примката около влиятелните медии. През декември 2013 г. правителството затвори най-голямата държавна новинарска агенция РИА-Новости, която имаше репутацията на обективен източник. Агенцията е заменена от нова такава, наречена Росия Сегодня. Тя е поставена под про-правителствено ръководство. РИА-Новости окачестви решението като „затягане на държавния контрол във вече тежко регулираният медиен сектор”.

64. През март Галина Тимченко, редактор на независимия новинарски сайт Lenta.ru е внезапно освободена от поста, след като сайтът получава предупреждение от Роскомнадзор заради интервюирането на украински крайно националистически лидер.

65. През април 2014 г. Павел Дуров, създател и собственик на популярната руска социална мрежа – Vkontakte, напуска Русия след като е принуден да продаде дяловете си в компанията. Дуров казва, че е взел решението, тъй като от него е поискано да предаде данни за потребители на сайта като част от новите рестрикции на използването на Интернет, въведени в страната.

66. Водещият руски независим и критичен телевизионен канал, Дъжд, е под сериозен риск от затваряне от февруари 2014 г., когато кабелните и сателитни оператори обявиха, че повече няма да предават сигнала му. В допълнение каналът губи огромен брой рекламодатели и е изправен пред редица данъчни проверки. Според собственика на медията случилото се е резултат от политически натиск.

Турция

67. Към момента на съставяне на този доклад, в Турция повече от 20 журналисти все още са в затвора. Много други бяха освободени от досъдебно задържане поради съдебната реформа, която се извършва. Ако тя бъде доведена докрай, това може да създаде качествена промяна в обстановката за независимите медии. По настоящем журналистите в Турция все още са изправени пред заплахи за тяхната безопасност и професионална независимост от твърде рестриktivни закони, редица съмнителни разследвания и преследване от властите, ограничения

на достъпа до Интернет, правителствена намеса в работата на медиите, както и критика от страна на властите.

68. Броят на журналистите, които са освободени от досъдебно задържане, включва седем кюрдски журналисти, както и Фусун Ердоган, която прекара осем години в досъдебно задържане на основание, както тя твърди, на изфабрикувани обвинения в опит за подмяна на конституционния ред чрез насилие и членство в незаконна марксистка партия. Правителството продължава да твърди, че повечето, ако не и всички журналисти, които се намират в арестите и затворите, са задържани по несвързани с тяхната професия обвинения.

69. Сред скорошните реформи трябва да се отбележат: намалението на максималния период на досъдебно задържане от десет години на пет години; поправка, позволяваща Конституционния съд да изслушва индивидуални жалби; премахването на специализираните съдилища, които масово провеждаха широко дискутираните разследвания на стотици хора, в това число и журналисти и военни лица, обвинени в участие в анти-правителствени заговори. Въпреки това през март 2014 г. правителството предприе мерки, с които увеличи контрола си върху Висшия съдийски съвет, отприщвайки страхове от още по-голяма политическа намеса в съдебния сектор.

70. Четвъртият пакет съдебни реформи от април 2013 г. съдържа мерки за подобрения в сферата на свободата на изразяване. В това число влизат намаляването на ограниченията относно отразяване на изявления на нелегални организации (чл.6/2; Законът против терора) и стесняване на спектъра на престъплението „пропагандиране на тероризъм” (чл. 7/2; Законът против терора и чл. 220/8 от Наказателния кодекс). Въпреки това реформите не успяха да пресекат много от преследванията срещу журналисти с обвинения като например - участие във въоръжена групировка (чл.314). Широко критикуваният чл.301, който криминализира обидите към турската нация, не бе изменен. Напротив, той бе изпозван, за да се стартират 30 нови случая през 2012 г. и 2013 г. Подобно разследване бе започнато срещу редактора и журналист от Agos, списанието на убитият бивш редактор Хрант Динк, в следствие на критика в него към присъдата на Динк.

71. По време на протестите на Гези парк през 2013 г., независимата организация за медиен мониторинг, Бианет, съобщи, че полицията е нападнала поне 105 журналисти, докато са отразявали събитията. 28 журналисти са били задържани [...]. На малко полицейски служители или официални лица е потърсена сметка за тези им действия, които неизменно водят до създаването на климат на

безнаказаност, ведно със загуба на обществено доверие в органите на реда. Опитът на правителството да потисне отразяването на протестите на Гези парк съставлява опит за цензура в особено големи мащаби.

72. На 11 юни 2013 г., в пика на протестите, медийният регулатор RTUK (Висш съвет за радио и телевизия) инструктира Ulusal TV, Halk TV, EM TV и Cem TV да не излъчват репортажи за протестите, тъй като това би съставлявало подбудителство към насилие. Под този натиск много ТВ станции спряха да отразяват протестите, в които участваха десетки хиляди турци в Истанбул и други градове.

73. Натискът към турските медии ги тласка към самоцензура поради страх, че ще претърпят санкции. През последните няколко години много водещи турски журналисти бяха освободени от работните им места очевидно като следствие от натиск или директна намеса на правителствени служители. Министър-председателят Реджеп Ердоган сам признава, че е звънял на редактори с цел да повлияе на публикуваното съдържание. Доста по-късно стана ясно, че по време на протестите на Гези парк премиерът е телефонираше от Мароко на висшестоящ мениджър на групата Център, която държи телевизионния канал Haberturk TV и го инструктираше да промени част от съдържанието на новините, което не му се нравело.

74. През последната една година редица обвинения в корупция на членове на правителството и членове на техните семейства изплуваха в Интернет и специално в социалните медии. Вземайки предвид сериозно намалялото доверие в популярните медии в Турция поради цензурата и автоцензурата, която се наблюдава, Интернет стана основно място за публикуване и получаване на информация от обществено значение, която иначе властите не биха приветствали.

75. Правителството използва своите възможности, за да блокира много новинарски сайтове или такива за споделяне на файлове и информация. В това число влизат редица блогове, както YouTube. Тези ограничения бяха направени на основата на закони, регулиращи клеветата и турската национална идентичност, националната сигурност и др. От 2009 г. насам броят на уебсайтовете, блокирани в Турция е над 30,000. През март 2014 г., по време на изборна кампания преди общинските избори на 30 март, Twitter е блокиран след като премиерът Реджеп Ердоган се обяви за заличаването му поради това, че потребителите му разпространявали обвинения в корупция на високопоставени лица, които той отрича. Президентът на страната Абдулах Гюл използва Twitter, за да публикува своето виждане, че пълна забрана на мрежата е недопустима, както и технически

неизпълнима. Съд в Анкара се произнася срещу забраната. Това решение е потвърдено на 2 април 2014 г. от Конституционния съд.

76. [...]

77. През март 2014 г. правителството обяви детайли по всеобхватен План за действие в сферата на човешките права, създаден с цел да хармонизира турските закони с юриспруденцията по Европейската конвенция за правата на човека, след множеството решения на Европейския съд за правата на човека, намиращи нарушения от страна на Турция на свободата на изразяване, свободата на сдружаване и др., както и на правораздавателните стандарти. Темпото на адаптация на този План за действие е вероятно да зависи от политическата воля на правителството. Продължаващата неохота на ЕС да започне формални преговори с Турция по Глава 23 от процеса по присъединяване, занимаваща се с правосъдие и основни права, има потенциала да действа като спирачка за прогреса в тази сфера.

78. Няколко турски и чуждестранни журналисти са обект на кампании, наситени с омраза в социалните мрежи. Същите получават многократни заплахи за саморазправа, след като турски публични лица ги посочват като лица, нанасящи обида или клевета с репортажите си. След трагедията в Сома през май 2014 г., турският кореспондент на Der Spiegel, Хаснаин Казим, напуска страната в следствие на получаването на над 10,000 заплахи в Facebook и Twitter. Причината са неговите репортажи от мястото на инцидента, в които той цитира силно критични думи срещу турския министър-председател, идващи от местен миньор в момент на текуща визита на Ердоган в Сома.

79. Премиерът Ердоган обвини BBC Турция, че наема актьори, които да се представят за близки на загиналите в Сома миньори. Това стана след като BBC излъчи видео, което показва две жени, чийто роднини са загинали в инцидента. Двете дами твърдят, че няма да гласуват за управляващата партия на Ердоган поради неадекватните действия по време на възникналата ситуация. От BBC отрекоха да са манипулирали своите репортажи. Въпреки това, впоследствие репортер от медията, Ренгин Арслан, стана обект на изключително опетняваща атака в социалните медии и мрежи, подкрепена в някои проправителствени издания.

80. Всички тези случаи демонстрират нуждата от въздържане на публични лица от злоупотреба с техния статус и използването на набедяващ или подстрекателски език срещу журналисти или медийни организации. Необходимо е също така и да се

поднасят бързи и публични извинения, когато техните твърдения се доказано немотивирани.

Азербайджан

81. Независимите журналисти и медии в Азербайджан се натъкват на агресивни подходи за заглушаване на критичните гласове, което включва множество физически атаки, задържания, затвор въз основа на смятани за неистински обвинения. Всичко това е придружено от правораздавателен тормоз и изнудване от лица, свързани с властта.

82. Убийството на журналиста и редактор Рафик Таги през 2011 г. и на Елмар Хюсейнов през 2005 г. остават неразрешени, а извършителите – ненаказани. Всичко това допринася за създаването на климат и усещане за безнаказаност, който облагодетелства силните на деня и ги предпазва от ефективно раздаване на правосъдие. Независимата федерация на журналисти (НФЖ) докладва за 15 атаки над журналисти през 2013 г.

83. [...]

84. През ноември 2012 г. Фарахим Илгароглу заедно с репортера от информационна агенция Туран, Етимад Будагов, кореспондента на Медия Форум, Амид Сюлейманов, и кореспондента на Института за свобода и безопасност на репортери, Расим Алиев, са пребити от полицията и арестувани въпреки обозначенията, които носели, докато се опитвали да отразят митинг на опозицията в Баку.

85. Комисарят по човешки права на Съвета на Европа, в своите наблюдения над ситуацията на правата на човека в страната от април 2014 г., осъди надигащите се тенденции на неоснователно криминално преследване на журналисти и други лица, които изразяват критични становища. Неговата оценка е подобна на тази на Резолюция 1917 от януари 2013 г. на ПАСЕ относно зачитането на ангажименти и задължения от страна на Азербайджан. Комисарят споменава ареста на блогъра Омар Мамадов през януари 2014 г., на активиста Абдул Абилов през ноември 2013 г. по съмнителни обвинения в трафик на наркотици, както и на Парвез Хашимли от вестник *Vizim Yo!* през септември 2013 г. заради твърдяно притежание на оръжия. Комисарят опровергава и отхвърля по-ранни твърдения на правителството, че журналистите, арестувани в страната, не са преследвани поради престъпления, свързани по какъвто и да е начин с тяхна дейност като журналисти.

86. [...]

87. Президентът Илхам Алиев е преизбран за трети мандат през октомври 2013 г. в избори, за които наблюдателите на ОССЕ заключиха, че са белязани от обвинения в сплашване на кандидати и гласоподаватели, както и рестриктивна медийна среда, включваща заплахи, арести и използване на сила срещу журналисти и активисти. Това се случва и онлайн, и офлайн. ОССЕ направи мониторинг на съдържанието на шест телевизионни канала по време на кампанията и съобщи, че 92 % от материалите са били посветени на сегашния президент, а останалите 8 % - посветени на всички други осем кандидата (Доклад на ОССЕ относно президентските избори в Азербайджан, 24 декември 2013 г.).

88. На 26 май 2014 г. процесът срещу Анар Мамадили, председател на Центъра за демокрация и наблюдение на избори, както и други работници в сферата на гражданските права, приключи със сурови присъди затвор за г-н Мамадили и още двама от подсъдимите. Диуректорът на офиса на ОССЕ за демократични институции и демокрация, Янец Ленарчич, разкритикува това, което той нарече, режисирана кампания за тормоз и сплашване от властите на Анар Мамадили и неговата организация.

89. Съобщава се, че към май 2014 г. десет журналисти са задържани или излежавачи присъди по подправени или политически мотивирани обвинения: Сардар Алибайли; Ният Алиев; Араз Гюлиев; Первез Хашимли; Фуад Хюсейнов; Хилал Мамадов; Рауф Миркадилов; Фармаз Новризоглу; Тофик Ягублу и Аваз Зейнали.

90. [...]

91. На лице са позитивни индикации във връзка с препоръка на Върховния съд да се измени законът относно обида и клевета, така че да е в съзвучие с разпоредбите на Европейския съд за правата на човека. Въпреки това, наказателните санкции за обида и клевета, които включват до три години затвор, все още не са премахнати. Налагането на особено високи глоби за клевета на медии има определено въздържащ ефект върху независимото журналистическо разследване. През 2013 г. правителството разшири санкциите за клевета до изрази, употребени в Интернет. Тези действия доведоха до огромни глоби за някои медии, до размер, застрашаващ тяхното съществуване, и имаха още по-внушително отражение върху медиината свобода. Чл. 106 от Конституцията и чл.323 от Наказателния кодекс все още представляват сериозни ограничения на свободата на изразяване.

7. Случаи от особена важност и проблеми в други региони на Европа

92. [...]

93. Ситуацията на медийната свобода в Европа е отразена в най-скорошния доклад на Freedom House – Свободата на медиите през 2014 г. В него Азербайджан, Беларус, Русия, Турция и Украйна са поставени в категория „несвободни“, докато Албания, Босна и Херцеговина, България, Хърватска, Грузия, Гърция, Унгария, Италия, Косово¹, Молдова, Бивша Югославска република Македония, Черна гора, Румъния и Сърбия са в категорията „частично свободни“.

94. Сред най-значимите слабости на правозащитната рамка е провалът на мнозинството от членовете на Съвета на Европа да декриминализират обидата и клеветата, въпреки редовните искания на международни НПО и междуправителствени организации, включително и Съвета на Европа и ОССЕ.

95. Много европейски държави имат неефективни или прекомерно рестриктивни закони относно достъпа до информация, държавната тайна, националната сигурност и контртероризъм. В такива условия, в част от страните журналистите са особено уязвими и изложени на враждебност и преследване, когато търсят да отразят важни теми от обществен интерес.

96. Подслушването и следенето на електронни комуникации от държавни агенции като тенденция бележи сериозен ръст и е често насочено срещу журналисти и защитници на човешки права. В същото време наказателните преследвания на блогъри също се увеличават. Редакторът на вестник The Guardian, Алан Ръсбриджър, вече изрази своя страх, че ако следенето и мониторингът на онлайн комуникации не се ограничи, може да стане невъзможно на журналистите да предпазват самоличността на своите източници. Това би изложило журналистите и информаторите им на риск и сериозно ще застраши разследващата журналистика.

97. През януари 2014 г., мисия в Лондон на глобална организация подкрепяща свободата на медиите, която включва Световната асоциация на вестниците, критикува, това което тя нарича намеса в редакторската независимост на вестник The Guardian от страна на британското правителство. Намесата идва след

¹ Всички данни за Косово в този текст, независимо дали се отнасят до територия, институции, население, трябва да бъдат тълкувани в пълно съзвучие с Резолюция 1244 на Съвета за сигурност на ООН и без каквото и да е предразсъдък към сатута на Косово.

публикуването на материали, разкриващи мащаба на програмите за дигитално следене на Великобритания и САЩ. Правителството на Великобритания защити използването на антитерористично законодателство в случая. Осъществени бяха задържане, разпитване и изземане на материали на летище Хийтроу от Дейвид Миранда през август 2013 г. [...] правителствени лица бяха изпратени в офисите на Guardian, за да унищожат хард диск на компютър. The Guardian твърди, че правителството е упражнило непропорционален натиск с цел да предотврати публикуването на информация, която е от широк обществен интерес. Въпреки това, е свикана парламентарна комисия, която да въведе реформи, засилващи независимостта в дейността на службите за сигурност и разузнаване [...]

98. Засилваща се и особено притеснителна тенденция от през последните две години е увеличаването на автоцензурата, което се декларира от самите журналистически организации. Този ефект е резултат от принуда или подбудителство от страна на влиятелни собственици на медии или публични фигури, които поставят журналистите пред нежелан избор – да са проводник на тезите на силните фракции или да се изправят пред сериозни заплахи за тяхната сигурност. Стремителните промени в медийния пазар и технологии, заедно със суровите политики на бюджетни съкращения навсякъде, направиха медийните организации по-малко независими финансово, по-уязвими на натиск от загуба на рекламодатели и субсидии, следователно и по-отворени към неправомерно влияние.

99. [...]

100. В Беларус произволните арести и тормоз на журналисти продължават да бъдат често срещани. Законодателството в страната криминализира независимата журналистика, включително дейности и публикации на материали, които омаловажават величието на страната или президента.[...] Законите възпрепятстват независимата журналистика, заплашвайки с разпускане медийните организации.

101. [...]

102. [...]

103. В България се съобщава за два случая на заплахи срещу разследващи журналисти явно насочени към това да предотвратят разкриването на случаи на корупция и злоупотреби. През юли 2012 г., Спас Спасов, журналист във вестник Капитал и Дневник от град Варна получава заплаха по пощата, директно свързана с неговите материали за корупционни практики в местен строителен проект. През

2013 г. разследващият журналист Христо Христов, чиято работа се фокусира върху секретните файлове и вероятните престъпления на комунистическите служби за сигурност, получава няколко заплахи за живота и сигурността си, които той съобщава на полицията.

104. През юни 2013 г., изследване сред близо 150 журналисти на българската секция на Асоциацията на европейските журналисти показва, че повече от четири пети от взелите участие оценяват медийната среда в България като поставена под натиск. Повече от шест от всеки десет заявяват, че е налице изкривяване на редакционното съдържание благодарение на вътрешен натиск от мениджъри и редактори.

105. В Испания ОССЕ и местни журналистически организации протестираха срещу няколко случая на насилие и сплашване от страна на полицията срещу журналисти, отразяващи демонстрациите в Мадрид на 29 март 2014 г. Петима журналисти – Габриел Пекот, Марио Мунера, Хуан Рамон Роблес, Уилям А. Криольо и Раул Капин са били нападнати от полицаи, които осуетили тяхната журналистическа работа, въпреки че същите се идентифицирали като членове на медии.

106. [...]

107. В Гърция беше извършено нападение със запалителни бомби на 16 януари 2013 г. пред домовете на петима настоящи или бивши журналисти в Атина. В това число влизат служители на новинарска агенция „Атина” и обществената телевизия ERT, а също Alpha TV и Mega TV.

108. Костас Ваксеванис, редактор на гръцко разследващо списание, два пъти е подвеждан под отговорност и заплашван със затвор поради обвинения, че е нарушил неприкосновеността на личния живот на над 2000 гърци, тъй като е разкрил техните имена като притежатели на банкови сметки в Швейцария. Г-н Ваксеванис твърди, че е публикувал списъка, за да изобличи бездействието на властите да разследват данните за възможно прикриване на данъци от страна на влиятелни фигури в обществото[...]

109. Употребата на наказателни санкции от страна на Италия в случаи на клевета е порицано от Европейския съд за правата на човека като непропорционално. Въпреки че се подготвя ново законодателство, което да премахне лишаването от свобода като мярка за наказание в такива случаи, необходими са допълнителни подобрения, за да се създадат адекватни предпазни мерки срещу недоказани

обвинения, както и срещу налагането на наказания и глоби на журналисти в подобни случаи.

110. [...]

111. В Черна гора честите атаки над журналисти са повод за загриженост. На 3 януари 2014 г. Лилия Никчевич, журналист от вестник Dan, е атакувана от маскирано лице, размахващо бейзболна бухалка, пред нейния офис[...] На 13 февруари 2014 г. кола на вестник Vijesti е запалена в Подгорица. Това е петият случай, в който кола на вестника е разрушена.

112. След като в Македония журналистът Томислав Кезаровски бе осъден на четири и половина години затвор през октомври 2013 г. последваха международни протести. Кезаровски получи присъдата за публикуването на статии в списание Репортер 92, разкриващи първото име на защитен свидетел по дело за убийство. Той твърди, че е направил това в обществен интерес, за да покаже, че полицията е представила лъжлив свидетел срещу обвиняемия. Г-н Кезаровски по-късно е освободен и поставен под домашен арест, докато обжалването тече.

113. През ноември 2012 г. Холандия е намерена виновна за нарушаване на правото на запазване на източниците на вестник De Telegraaf и двама негови журналисти, след като службите за сигурност незаконно записват разговори на журналисти. В продължение на тези си действия службите арестуват журналистите и настояват те да разкрият източниците си по отношение на информация, която същите публикуват относно провали на агенциите за сигурност [...]

114. [...]

8. Перспективи

115. Започната е подготовка за привеждането на плана на Съвета на Европа относно създаването на онлайн информационна платформа в действие. Тази система трябва да дае действия като ранно предупреждение за проблеми, свързани със сигурността на журналисти[...]

116. Предстоящи събития, представляващи специален интерес, включват планираното за ноември 2014 г. преразглеждане на Плана за действие относно безопасността на журналисти и въпросът за безнаказаността от ЮНЕСКО. Също през ноември генералният секретар на ЮНЕСКО ще представи двугодишен

преглед на посегателствата над журналисти и размерът на правосъдие раздадено в следствие на случилото се[...]

117. [...]

118. Допълнение към този доклад ще бъде издадено по-късно следващата година и ще засегне възможни начини за засилване на защитата на медийната свобода и журналистическата безопасност.